

VERAST

HUGO LUIJTEN

VERAST

 | LANNOO

WWW.LANNOO.COM

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

OMSLAGONTWERP | Studio Lannoo
ZETWERK | Bananas

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

Als u opmerkingen of vragen heeft, dan kunt u contact nemen met onze redactie: redactielifestyle@lannoo.com

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2018

D/2018/45/609 – NUR 331-332
ISBN: 978 94 014 5564 0

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

- Voor Swa -

Episode 1

**Maandag 5 september, 2.30 uur,
nabij de Kelderstraat, Antwerpen**

Hoofdinspecteur Ilse Lemmens remde brusks en vloekte binnensmonds omdat een stilstaande taxi de weg versperde, maar haar frustratie verdween meteen weer bij de gedachte aan de gruwelijke gebeurtenissen van die avond. Ze zuchtte, keek in de achteruitkijkspiegel en schudde een lok uit haar gezicht, zodat haar blonde paardenstaartje opsprong. Ze viste een paar haren van haar coltrui en spijkerjack en zag dat de taxi voor haar optrok zodat zij ook door kon. Stapvoets reed ze over de Graanmarkt en draaide de Kelderstraat in. Gelukkig, er brandde nog licht bij café Het Zolderkot. Ze had weinig zin om alle kroegen in het theaterkwartier langs te gaan om commissaris Stef Cools te vinden. Op de vraag van hoofdcommissaris Verelst wie wist waar haar chef uithing, had zij geknikt en alvast een setje autosleutels uit het kastje genomen. Verelst had haar even onderzoekend bekeken, alsof de moeizame verhouding tussen hem en Cools op haar afstraalde.

De feestverlichting die langs de luifel gespannen was, deed het café er gezellig uitzien op deze zwoele nazomeravond. Ze stapte uit, boog nog even naar binnen om de alarmlichten aan te zetten en liep in de richting van het terras.

‘Ah, Ilse, alles goed, meisje?’ begroette cafébazin Bolleke haar vanaf een statafel, waar ze stond te roken. Ilse kuste Bolleke en haar barman Tony, en schudde haar hoofd toen die laatste al naar binnen wilde gaan om iets te drinken voor haar te halen.

‘Ik zoek Stef, is hij hier?’

Bolleke drukte een halfopgerookte sigaret uit. ‘Stef? Die is zeker al een halfuur geleden halsoverkop vertrokken. Moest naar zijn werk, zei hij.’

‘Daar is hij dus niet’, zei Ilse voor zich uit starend. ‘In welk door-rookt speelhol is hij nu weer weggekropen? Verelst ontploft bijna.’

‘De Crusoë is al dicht, daar hoef je niet te gaan kijken.’ Haar enorme hoeveelheid armbanden rinkelde toen Bolleke van haar rum-cola nipte. ‘Probeer het maar eens bij De Trui. Oude Vaartplaats, naast...’

‘Ik weet waar De Trui is, Bolleke’, zei Ilse met een knipoog.

‘Wat is er gebeurd?’ wilde Tony weten.

‘Zet het nieuws maar aan’, antwoordde Ilse terwijl ze naar de auto liep.

De Kelderstraat was smal en Ilse reed voorzichtig langs de grote, stalen ringen die om de bomen bij de Bourlaschouwburg waren aangebracht. Het was van dat straatmeubilair waarvan geen mens wist waar het precies voor diende. Ze vervloekte Cools en zijn nachtelijke escapades. Waarom kon hij niet gewoon meteen naar het bureau komen als hij werd opgepiept? Ze vroeg zich zuchtend af wat de kortste weg naar de Oude Vaartplaats was, toen haar oog op iets bijzonders viel dat over een van de stalen ringen hing. Het leken twee benen. Een paspop? Shit, nee. Twee echte benen. Een spijkerbroek waar vaalrode Conversesneakers onderuit staken, bungelde over de rand. Ze remde krachtig en sprong uit de auto.

‘Hallo daar, gaat het?’ vroeg ze. Een dronkenlap? Een hartaanval? Een lijk? Dat kon er deze nacht ook nog wel bij.

‘Ilse?’ bromde een stem vanuit het donker voor haar.

‘Godverdomme, Stef, wat nu weer? Verelst is razend!’

Cools strekte zijn handen uit. ‘Ik ging op de rand van dit ding zitten om mijn schoenen te strikken en toen viel ik achterover.’

‘Waarom blijf je dan in godsnaam liggen?’

‘Ik kom niet rechtop, met mijn kuiten over die rand heb ik geen grip. En mijn buikspieren... enfin.’

Ilse hielp haar chef zuchtend overeind en klopte zand en bladeren van zijn jeans en zwartleren jasje.

‘Ja, daar zit nog vuil’, zei Cools toen ze ter hoogte van zijn kont was.

‘Schei uit, Stef, heb je niet gehoord wat er aan de hand is?’

Cools hinkte naar de auto en bleef tegen het dak leunen. ‘Sorry, slapend been’, wees hij naar beneden. ‘Ik werd opgepiept en ben meteen vertrokken. Geen dienst en toch mijn pieper aan, hét bewijs dat Cools fatsoenlijk, godvruchtig en gezagsgetrouw is!’ Hij had een woeste bos haar, waar al diepe inhammen in zaten. Zijn versleten jeans en schoenen, zwartleren jas en witte T-shirt gaven hem het aanzien van een rockmuzikant, hoewel hij alleen van klassieke muziek hield. Zijn voorliefde voor donker bier was aan zijn pezige gestalte niet af te lezen.

‘Niemand van de klanten iets over het nieuws gezegd?’ vroeg Ilse kortaf.

‘Djeez, wat heb jij? Nee, het was rustig vanavond. Geen late drank-orgels’, zei Cools terwijl hij zich moeizaam in de auto liet vallen.

‘Wat was er op het nieuws dan?’

Ilse startte de auto en gaf gas. ‘Een flinke brand in de MovieCity, er wordt geen enkele oorzaak uitgesloten.’

‘Het hele politiekorps op de been voor een kortsluiting tijdens een filmpje’, zuchtte Cools. Hij deed het raampje omlaag en stak een sigaret aan.

‘In de dienstauto’s is roken ten strengste verboden’, reciteerde Ilse een van de vele memo’s die op hun bureau dwarrelden.

Cools gromde. ‘En die stinkrijstwafels van jou mogen wel?’

Ilse vuurde met haar ogen een bliksemschicht op Cools af. ‘Vind je het zelf gek dat je geen promotie maakt?’ vroeg ze. Ze zette kort het ingebouwde zwaailicht van de grille aan om een slingerende fietser aan de kant te dwingen.

‘Als ze me toen, na die kutzaak, niet hadden...’

‘Kom op, Stef, je kunt niet alles op toen blijven afschuiven. Het gaat er ook om hoe je je nu gedraagt. Werk toch eens mee, neem eens iets van een ander aan.’

‘Yeahyeahyeah...’ zuchtte Cools en hij plukte een takje uit zijn krullen.

‘En dan heb ik het nog niet over dat gezuip’, ging Ilse verder. Ze zette opnieuw de zwaailichten aan omdat ze een tunnel in raasden waar een maximale snelheid van dertig kilometer gold.

‘Zeg, begin jij nu ook al? Ik dacht dat we maatjes waren.’ Cools schoot de peuk tegen de tunnelwand en het raam zoemde omhoog. Hij grijnsde. ‘Ik heb al geen dorst meer tijdens het drinken, die vooruitgang zou je moeten aanmoedigen.’

Ilse glimlachte flauwtjes. ‘Ik kijk wel uit. Als ik jou aanmoedig denk jij dat er wat te vieren valt.’

‘Zo kan ie wel weer, Ilse. Los van mijn innemende karakter: waar moeten ze een zesenvertigjarige nog naar promoveren?’

‘We zitten op georganiseerde criminaliteit, Stef, dat zou kansen genoeg moeten bieden.’

‘Kans om doorligplekken te krijgen van het observeren, bedoel je. Albanezen, Roemenen, Russen... ik zou met gemak kunnen infiltreren, zo goed ken ik hun gewoonten inmiddels. En uiteindelijk hebben ze zich allemaal ingedeekt of de collega’s van moord- of drugszaken gaan er met de case vandoor. Of die van de fiscale politie, nog erger.’ Cools drukte een kauwgommetje vanuit het stripje rechtstreeks in zijn mond en bood er Ilse ook een aan.

Die schudde nee. ‘Het gaat om verbanden leggen, Stef. Dat kun je goed, daar ligt je kracht. Gebruik die dan ook.’

Cools lachte gemaakt. ‘De laatste keer dat ik mijn superkrachten gebruikte, heeft het me mijn huwelijk en bijna mijn baan gekost’, mokte hij.

Ze waren bij de ring aanbeland en Ilse probeerde de in de binnenstad opgelopen achterstand in te lopen. Cools liet het raampje zakken en zette werktuigelijk het zwaailicht op het dak.

‘Ik zou maar maken dat ik bij een andere afdeling kwam’, zei Cools. ‘Jij bent nog jong. Anders kun je tot aan je pensioen de komende dertig jaar de klok rond in een tweedehandsauto hangen of telefoontaps beluisteren tot je zelf Chinees kunt praten. Weet je nog toen ik... *Holy shit*, wat is dat?’ onderbrak hij zichzelf. Verwonderd staaarde hij naar de lange rij ambulances die hen op de andere weghelft tegemoetkwam.

‘Ik zei toch dat het menens was’, zei Ilse met een verbeterde trekje om haar mond.

‘Het lijkt inderdaad niet op een schoorsteenbrandje...’ mompelde Cools.

‘Om halfzes houdt Verelst een briefing.’

‘Halfzes, dat is nog eens een vroegmis.’ Cools leunde voorover en tikte op het display van de klok, maar er verscheen alleen een serie nullen. ‘En hoe laat hebben we het nu?’

Ze stonden boven aan de afrit Borgerhout voor het stoplicht. Ilse keek voor Cools langs, de brede en doodstille Luitenant Lippenslaan in. Alleen bij het Sint-Erasmusziekenhuis flakkerde blauw licht van een ambulance, dat tegen de hoge gevels weerkaatste en zich vermengde met het natriumoranje van de straatlampen. ‘Na drieën, met dank aan commissaris Cools.’

‘Kan ik wel nog mooi even douchen en met tandpasta gorgelen.’

‘En scheren’, vulde Ilse aan.

‘Ik probeer op een Oost-Europeaan te lijken’, zei Cools quasiverongelijkt, terwijl hij aan de donkergrijze schaduw op zijn kaken krabde.

‘Dat is stereotyperend en discriminerend.’

‘Jij hebt een kop als een stereotype. Ik zal kijken of ik nog scheermesjes heb liggen. Misschien nog gauw een tukje doen.’

‘Als Verelst je niet al meteen te pakken krijgt’, zei Ilse terwijl ze voor de tweede keer door het rood vloog en de Noordersingel op draaide.

Cools hield zich aan het handvat boven zijn hoofd vast en tuurde door de voorruit, alsof zich daar in de verte ergens een buitenaards monster moest bevinden.

‘Op naar de gedeconcentreerde directie Antwerpen van de federale gerechtelijke politie’, zuchtte hij.

Ilse kneep Cools in zijn dij. ‘Zo is het goed geweest, Stef.’

**Maandag 5 september, 5.30 uur, federale politie,
Noordersingel, Antwerpen**

In de grote kantoortuin van de federale recherche zaten de afdelingen drugs, moordzaken en georganiseerde criminaliteit bij elkaar gepropt. Op elke stoel en tafel zaten rechercheurs, en hoofdcommissaris Ignace Verelst stond voor een groot bord waar normaliter gedurende een onderzoek foto's en hypothesen met lijnen werden verbonden. Hij had een lang, mager figuur, en een kalend hoofd met een hoekige neus. Altijd droeg hij zijn smetteloze uniform zonder kreukels of vouwen, zodat het leek of hij gedurende de dag nauwelijks bewoog. Ook nu, in de zeer vroege ochtend, stond hij kaarsrecht voor de groep en zag eruit als een havik. Hij stond erom bekend altijd correct te zijn, op het overdrevene af. Maar hij was ook berucht om zijn uitbarstingen als iemand buiten de lijntjes probeerde te kleuren.

Iedereen zweeg en was benieuwd naar meer bijzonderheden over de brand in de MovieCity, en vooral waarom de agenten van de federale politie massaal waren opgetrommeld in het holst van de nacht voor iets wat zelfs in het geval van brandstichting meer een zaak voor de recherche van de lokale politie was.

'Heren, dames', zei Verelst en hij knikte kort de ruimte in. 'Ik mag ervan uitgaan dat jullie inmiddels weten dat er een grote brand in de MovieCity is geweest. Specificaties volgen nog, maar de brandweer sluit kortsluiting of een technisch mankement nu al volledig uit.'

'Dat is vlug', zei Cools, die helemaal achter in het vertrek in een bureaustoel hing.

Verelst keek hem vilein aan. 'Vlugger dan jij, inderdaad. Maar er is een brandversneller gebruikt, namelijk benzine. Dat heeft voor een hevige rookontwikkeling en een buitengewoon felle brand gezorgd.'

'Benzine... kan daarvan niet gewoon een derivaat in de bekleding of vloerbedekking gezeten hebben?' ging Cools ongeneerd verder.

'Niet als de brandhaard in een rechte lijn dwars door de zaal loopt. Bovendien zijn er in de filmzaal overal vlamvertragers verwerkt, dus een kortsluiting kan daar ter plekke nooit een grote uitslaande brand veroorzaken.'

Cools leek tevreden met de uitleg en leunde lui voorover om iets op een papiertje te krabbelen.

Verelst trok aan zijn uniformjas en ging verder. ‘Over het exacte aantal slachtoffers heerst op dit moment nog onduidelijkheid. Maar...’ Hij spiekte even op zijn smartphone. ‘Volgens de hulpdiensten zou het op dit ogenblik om drieëntwintig doden gaan en minstens vijftig gewonden, van wie velen er erg aan toe zijn – voor het merendeel ademhalingsproblemen en brandwonden.’

De rechercheurs in het vertrek keken elkaar aan en begonnen vol ongeloof te mompelen. Ze hadden allemaal wel het een en ander meegemaakt, maar zulke aantallen waren zelfs voor de meest geharde detective te krankzinnig voor woorden.

Verelst strekte zijn armen om de groep tot kalmte te manen en het gemurmel verstomde.

‘Dat maakt, mijne dames en heren, dat we in dit vroege stadium van het onderzoek al kunnen spreken van opzettelijke brandstichting en meervoudige moord.’ Hij zweeg even om de ernst van zijn woorden te laten bezinken.

Cools vloekte gelaten. ‘En waar komen wij in beeld? Dit is toch een zaak voor de lokale?’

‘Niet als Bernd Nyffenegger bij de dodelijke slachtoffers hoort’, antwoordde Verelst afgemeten. Het leek alsof hij had gewacht met deze informatie tot Cools een intelligente vraag stelde.

Cools floot tussen zijn tanden. ‘Internationale wapenhandel... *c’est moi quelque chose.*’

‘Wie is Bernd Nyffenegger?’ vroeg een rechercheur van moordzaken.

‘Nyffenegger’, verbeterde Verelst hem. ‘Een wat schimmige figuur. Zwitserse nationaliteit, officieel een welgestelde zakenman met een consortium aan bedrijven. Landbouwmachines, auto-onderdelen, kantoorinrichting. *You name it...*’

‘... *and we sit on it*’, zei de vragensteller terwijl hij naar zijn bureaustoel wees.

‘Sanitair doet hij ook’, zei Cools. ‘Dus *we shit on it...*’ Een onderdrukt gelach golfde door de ruimte.

Verelst klakte met zijn tong en glimlachte minzaam. ‘Hij komt hier veel in de haven en Cools houdt hem al een tijdje in het oog wegens het vermoeden van illegale wapenhandel.’

‘... en bedreiging en afpersing. Geen frisse jongen, en glad als een aal’, vulde Cools aan.

‘Banden met het Midden-Oosten of Afrika?’ wilde iemand van narcotica weten.

Ilse kuchte om zich in het verhaal te mengen. ‘Onder andere. Maar het gaat de pet van de lokale politie in elk geval ver te boven.’

‘Precies’, nam Verelst de discussie weer in handen. ‘Met desastreuze gevolgen voor iedereen die uitgerekend gisteravond in zaal negen van de MovieCity zat. Bij een Vlaamse thriller nota bene, dus het is onbegrijpelijk wat die Nyffenegger daar moest.’

Cools rekte zich uit. ‘En wat is vervolgens de bedoeling, meneer de hoofdcommissaris?’ Hij sprak de functiebenaming altijd zó uit dat het niet duidelijk was of hij ermee spotte of gewoon beleefd wilde zijn. Een gewoonte waar Verelst zich dood aan ergerde, temeer omdat de aanspreektitel officieel ‘directeur’ was.

‘Om te beginnen komen wij vanaf nu op tijd, commissaris Cools’, spuugde Verelst giftig.

Ilse keek Cools vermanend aan, maar Cools leek niet in het minst geraakt door de sneer van Verelst. Die ging verder met de taakverdeling.

‘Narcotica: voor dit soort klusjes worden vaker drugsrunners ingezet. Knijp jullie contacten fijn totdat er iets uitkomt.’ De drugsmannen begonnen zachtjes in papieren te rommelen en vormden met hun mond geluidloos namen richting hun collega’s.

‘Moordzaken: de bioscoop is geëvacueerd, de brandweer kan de zaal nu elk moment vrijgeven. Bekijk met de technische politie de dodelijke slachtoffers, de aanpak, enfin, de hele rataplan. Vergelijk het met oudere zaken of zaken elders in Europa. Zoek net zo lang tot je iets bruikbaar vindt.’ De afdeling moordzaken keek vastberaden naar Verelst, maar wachtte met het verlaten van de ruimte tot de hoofdcommissaris uitgesproken was.

‘En ten slotte georganiseerde misdaad’, zei hij, en hij blikte naar Cools en zijn kleine team. ‘Jullie checken die Nyffenegger. Er lopen al

wat telefoontaps, maar kijk ook even in de bioscoopzaal en ga na wat getuigen te zeggen hadden, bewakingsbeelden enzovoort. De lokale politie is de halve nacht bezig geweest met het opnemen van verklaringen, dus jullie kunnen vooruit.'

'Mogen wij geen bewakingsbeelden bekijken of getuigen ondervragen?' vroeg de rechercheur van moordzaken weer. 'Zo kunnen we toch niet werken.'

Cools rolde met zijn ogen en Verelst gaf meteen antwoord. 'De coördinatie ligt bij mij, iedereen die iets gevonden heeft, rapporteert onmiddellijk. Ik zal desgewenst opnieuw taken verdelen, maar die Nyf-fenegger is momenteel ons enige houvast.'

'Maar we moeten allebei in de zaal zijn, daar lopen we elkaar dus voor de voeten. Ik hoef er niet op te wijzen dat de plaats delict zo veel mogelijk...'

'Het team van Cools gaat eerst, het gaat voor hen maar om een indruk van de gebeurtenissen. Daarna is hij helemaal voor jullie', antwoordde Verelst op een toon die de discussie definitief afrondde.

Iemand van narcotica stak zijn hand op en Verelst gaf hem met een handgebaar permissie om te spreken. 'En wie let erop dat Cools niet weer in slaap sukkel?'

Cools schoot rechtop en haalde adem, maar Verelst greep in. 'Ik leid het volledige onderzoek, en ik kan je nu al zeggen dat ik niet van flauwe grappen hou...'

'... van goeie grappen ook niet, trouwens', bromde Cools. Verelst keek hem hierop verontwaardigd aan, maar Cools was alweer achterover in de stoel gezakt.

De agenten stonden op en zochten in een wolk van geroezemoes naar de leden van het eigen team.

'O ja!' riep Verelst. De rechercheurs keken hem aan. 'Kom in godsnaam met iets bruikbaar. De hele stad is in rep en roer, over een uur moet ik me al met een eerste update melden bij de burgemeester.'

Met een bonk liet Cools zijn hoofd voorover op zijn bureau vallen. 'Ik wil niet eens horen wat de persmusketen nu al melden over de brand', zei hij terwijl hij met zijn hoofd op zijn bureau bleef liggen. 'Hier madam Leutermans van zender Tralala...We weten niks en we

staan hier met tien cameraploegen om u elk half uur te bevestigen dat we nog steeds niks weten.'

Verelst draaide zich om en deed een tv-scherm aan, dat in een hoek aan het plafond hing.

Beelden van burgemeester Denaeyer die een interview gaf met op de achtergrond de MovieCity, spookachtig verlicht door blauwe zwaailampen.

'... dus, burgemeester, u sluit een terroristische aanslag niet uit?'

'Je kunt die dingen nooit uitsluiten, en ik neem aan dat de politie dat ook niet zal doen.'

'Is het niet wat vroeg voor een dergelijke conclusie? De politie moet nog een persconferentie geven.'

'De politie heeft een andere rol dan ik. Zij moet het misdrijf onderzoeken en daarbij zo weinig mogelijk gestoord worden. Ik heb een verantwoordelijkheid naar de burgers van deze stad. Ik stel voor nu echt werk te maken van preventieve opsluiting, met achteraf toetsing door de rechter.'

'Dan was een daad als deze voorkomen?'

'Natuurlijk. Het is toch te gek dat ik pas kan optreden nadát er strafrechtelijke feiten zijn gepleegd, terwijl ik weet waar de geradicaliseerde jongeren zitten, achter hun door schotelantennes gekleurde nieuws. Ik kan geen verdachte huizen sluiten, ik mag geen gsm's laten afluisteren of iemand preventief laten aanhouden. Met een gewapend bestuur kan dat wel.'

'U gaat dus al uit van geradicaliseerde jongeren, burgemeester?'

'Laten we afwachten wat de politie hierover te zeggen heeft.'

De reporter kwam weer in beeld en Verelst deed de tv uit. 'De media hebben hun uitleg al klaar', vatte hij afgemeten de uitzending samen.

Voor het eerst sinds de tv aan was gegaan, hief Cools zijn hoofd op. 'De media? U bedoelt de burgemeester.'

'Zoals die zelf al zei: wij hebben beiden een andere verantwoordelijkheid.'

'En die van hem is kennelijk de mensen tegen elkaar ophitsen en flauwekul over een lopend onderzoek live op tv verspreiden', bromde Cools.

‘Let op uw woorden, Cools’, zei Verelst venijnig. ‘Goed, ieder kent zijn taak, aan het werk nu.’

Cools hees zich overeind. ‘Ik hoop dat er nog ruimte is om objectief het onderzoek te leiden? Of moeten we meteen blind maar wat Maroef-fen oppakken?’

Verelst antwoordde niet en Cools keek hem na toen hij kaarsrecht, met bijna afgemeten stappen naar zijn kantoor liep.

**Maandag 5 september, 8.00 uur, kantoor van de
federale politie, Noordersingel Antwerpen**

Cools zwaaide met een vinger boven zijn hoofd als teken dat zijn team zich om hem heen moest verzamelen. Hij ging met zijn blik de kring langs. Behalve Cools en Ilse bestond de afdeling georganiseerde misdaad verder uit Thomas Degraet en Andrès Cifuentes De la Paz, kortweg de Cif. Beide mannen waren achter in de twintig en nog niet zo heel lang bij de recherche.

Alle leden van het team hadden hun eigen specifieke kwaliteiten. Ilse was een stuk in de dertig en had een opleiding tot profiler afgerond, een kwaliteit waar ze nogal eens mee koketteerde. Ze werd ooit in het team van Cools geplaatst om ervaring op te doen, maar ze was er eigenlijk al te lang blijven hangen om nog een flitsende carrière te maken. Wellicht zat ze er nog altijd, omdat ze een vaderfiguur in Cools zag. Of Cools vond in haar de dochter die hij niet had, het verschil was niet helemaal duidelijk. In elk geval bezat Ilse een uitstekend deductief vermogen en wist een paar losse aanwijzingen om te smeden tot een steekhoudende hypothese waarmee het team vrijwel altijd verder kon. Degraet was wat al te volgzaam jegens het gezag naar Cools' smaak, maar de jongen kon uitstekend verhoren afnemen, waarbij hij de kunst verstond om verdachten zich in hun eigen kletsverhaal te laten vastlullen. De Cif ten slotte was een plantrekker waar Cools nog een puntje aan kon zuigen, al deed hij het veel onopvallender dan de commissaris. De Cif had Latijns-Amerikaanse roots en bespeelde het toetsenbord van elk device als een concertpianist. Behalve dat laatste verenigde Cools alle kwaliteiten in zich, met daarbij nog een aantal niet nader te noemen andere competenties. Als hij een goede dag had tenminste.

Cools grabbelde wat notities bij elkaar en gaf ze aan de Cif. 'Cifke, jongen, jij gaat naar boven, naar de tapkast, om te horen wat die Nyffenegger de laatste dagen allemaal via de telefoon te melden had.'

'Ik krijg nu al koppijn', zuchtte de Cif. Hij refereerde aan de gortdroge ruimte waarin diverse computers vierentwintig uur per dag telefoontaps registreerden, en waar de airconditioning mensen die er lang moesten zitten, een knallende hoofdpijn bezorgde.

‘Koffie en sigaretten willen in zo’n geval bij mij weleens helpen, maar je mag daar natuurlijk weer niet roken. Jammer. Niet zeuren als een oud wijf. Zodra je ook maar iets hoort wat van belang kan zijn, meld je dat onmiddellijk, begrepen?’

De Cif tikte met twee vingers tegen de zijkant van zijn hoofd. ‘*Sí jefe!*’ Hij knipoogde en keerde zich op zijn hakken om.

‘En spreek Nederlands, vlegel!’ riep Cools hem nog na.

Cools draaide zich naar de andere twee teamleden. ‘Wij gaan naar de MovieCity.’ Hij keek naar Thomas.

‘Heb je zoiets al eens meegemaakt, Degraet?’

‘O, jawel’, antwoordde Thomas. ‘Een van mijn eerste interventies was bij iemand die wel tien keer geraakt was. Hij lekte bloed als uit een vergiet, maar de kerel overleefde het uiteindelijk toch.’

Cools nam hem een moment in zich op, haalde adem om iets te zeggen, maar leek zich te bedenken.

‘Dan zal het wel lukken, jongen’, zei hij ten slotte.

‘Ilse, kies een mooi karretje uit, zodat we hier wegkomen.’

Cools liet een arm uit het raampje hangen en probeerde zo veel mogelijk buiten de auto te roken. Hij vond Antwerpen in de vroege ochtend op zijn mooist. Zeker als zoals vandaag de zon langzaam achter de huizen omhoog kroop, alsof ze nog niet helemaal wakker was. Het beloofde een mooie dag te worden, die zij echter voor het grootste gedeelte binnen zouden doorbrengen. Door de ligging van het kantoor in Antwerpen-Noord hadden ze niet veel last van de werkzaamheden die de halve stad onbereikbaar maakten. Alleen onder een spoorwegviaduct vlak bij de Noorderlaan moest Ilse remmen voor een dubbele rij auto’s die druppelsgewijs langs de opgebroken weg werden geleid.

Cools rommelde in het dashboardkastje om het magneetzwaailight te pakken. ‘Waar ligt de blauwe, verdomme?’

Ilse haalde haar schouders op en zette de zwaailichten in de grille aan. Ze reden rustig in het midden door de rij, die als de Rode Zee voor Mozes openschoof.

Cools klapte het kastje weer dicht. ‘Weer iets van narcotica, wedden? Niks leggen die knuppels op zijn plek.’

Vorbij het viaduct in de richting van een kruispunt was er meer plaats. Ilse trapte flink op het gaspedaal en sloeg rechts af, waardoor Cools zijn sigaret moest laten vallen om zich vast te kunnen houden.

Politiewagens, wat brandweer en een enkele ambulance stonden rond de Commandopost Operaties, een uit de kluiten gewassen starcaravan die als commandocentrum diende bij rampen. De Groenedaallaan was voor het gevaarte afgesloten en Ilse zette de auto om de hoek, op de stoep voor een grote autogarage.

Cools stapte uit, leunde even op de deur en bestudeerde via de grote spiegellende ruiten de parkeerplaats van de MovieCity achter hem, waar verspreid een paar eenzame personenwagens stonden. Voor wie het wist, waren dit de eerste bewijzen van het drama dat zich nog maar een paar uur geleden binnen had afgespeeld.

Ze waren net bezig de felgekleurde band van de politie om hun bovenarm te trekken toen een commissaris uit het commandocentrum naar hen toe kwam. Hij gaf Cools een hand en knikte naar de anderen.

Cools viste een sigaret uit zijn jaszak. ‘En, André, brand meester? Of zijn ze de *crime scene* nog aan het verpesten?’

‘Brand meester, Stef. Het is geen prettig gezicht, dat kan ik je wel vertellen.’

‘Ben je al binnen geweest?’

De commissaris reikte Cools een bekertje koffie aan, maar die maakte een afwerend gebaar. Hij nam zelf een slok en knikte.

‘Ja, even. Verdomme Stef, het is dikke kak.’

‘Dan gaan wij maar eens kijken’, zuchtte Cools. ‘Kan er iemand van de brandweer mee?’

‘Staat binnen in de entreehal al op jullie te wachten, kapitein Vanparys.’

‘Tot straks misschien’, zei Cools. Hij draaide zich om en graaide in zijn zakken naar een aansteker.

Gedrieën liepen ze de brede trappen van het immense gebouw op en bukten bovenaan onder het wit-blauwe lint door. Ze lieten hun badge aan een agent in uniform zien en die hield de deur voor hen open.